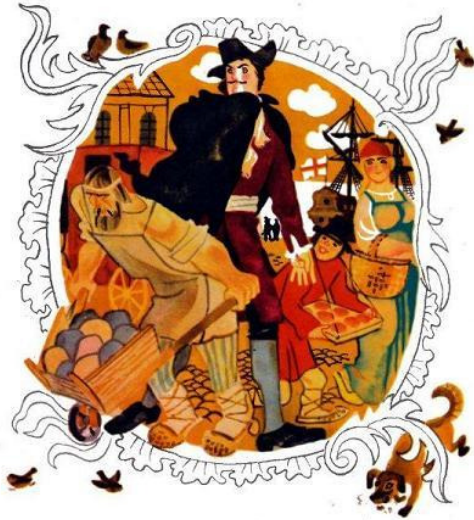

פטר הראשון והחייל

א.נ.ניצ'ייב

אבא שלי נגרים. אז מה, חבר, נזמין קנקן בירה?"
ופטר אומר "אין כסף" ואתה בוודאי צריך לקום מוקדם. אתה בשרות."
"זה כלום, ואם אין כסף, אתן חרב שלי בעבוט."
אומר פטר "מה איתך, חבר. איזה רעיון! את חרבך תתן בעבוט ואם בלילה תהיה אזעקה מה תעשה?"
החייל צוחק "הקצינים שלנו והגנרל בעצמו, ישנים עד צהריים. אפשר להוציא את החרב מעבוט שבע פעמים."

הצאר פטר הראשון לא סמך על היועצים ורצה לדעת הכל בעצמו. לפעמים היה מתלבש כמו אחד מפשוטי העם, יוצא לדרכים, שומע אנשים אחרים וגם בעצמו משוחח אתם.
יום אחד הוא הגיע בטיולים כאלה לבית מרזח. היה זה יום חג. יושבים שם שלושה, ארבעה אנשים ליד שולחנות, מדברים על דא ועל הא.
פטר הסתכל ובסוף ניגש לשולחן בקצה האולם שליידו ישב חייל.
שאל פטר "מאין אתה?"
"אני מקוסטרומסק" ענה החייל.
חייל פטר "אז אנו מאותה האזור. גם סבא שלי מקוסטרומסק."
"ומאיזה חלק של העיר? ומה מקצוע שלך?"
"אני נגר בניין" הציג את עצמו פטר אלקסייביץ'.
"כן, כן" המשיך החייל "כך חשבתי. אצלנו, אנשי קוסטרומסק זה המקצוע העיקרי. גם סבא, גם

"איך שיהיה רצונך. ואני חייב לחזור הביתה"

לא חשב הרבה, הקציע קרש, את הידית צבע
בפיח, ושם את הקרש המוקצע לנדן.
ומסביב מתרוצצים כל הקצינים והגנרל בעצמו.
הצאר עבר לפני שורות החיילים פעם, פעמיים,
מצא את החייל. אומר "ארבעה צעדים קדימה!"
החייל נשמע, יצא ונעמד לפני השורה.
והצאר קורא, תראה לי איך מלמדים אתכם
בשרות לחימה. הכה לי בחרב שלך!"
"בשום אופן לא. לא אוכל להרים נשק מול הוד
רוממותו."

"הכה! זו פקודה שלי!"

החייל אחז את הידית וקרא בקול גדול "אלוהים,
הפוף את הנשק האיום הזה לחתיכת עץ!"
הוא הניף והיכה בשריונו של פטר, ורק שבבים
התעופפו סביב.

נעמדו דום כל החיילים והקצינים, ופופ של
הגדוד התחיל להתפלל "נס! נס של אלוהים!"
פטר קרץ לחייל ואמר "בחור כארז. כאלה אני
אוהב. תתן שלושה ימי שרות בשמירה ואחר כך
נשלח אתך לבית ספר לקצינים."

אמר פטר והלך.
והחייל נתן את חרבו בעבוט, שתה קנקן בירה
ובשירה עליזה חזר לקסרקטין.
בבוקר, טרם זריחה, נשמעה אזעקה בגדוד.
"ביקורת של הצאר, ביקורת של הצאר! הצאר
הגיע לגדוד!"
החייל קפץ ממיטה, לבש מדים, אך החרב
איננה. מה לעשות?